

den mundtlige del af åbningstalen siger han noget i samme retning.

Det lyder, som om regeringen nu langt om længe er ved at vågne op. Men følger handling mon ord i denne sag?

Spørgsmålet kan hurtigt besvares ved et tjek i åbningstalens skriftlige del, der jo som bekendt afslører, hvilke af de mange pæne ord der skal omsættes til konkrete lovinitiativer og dermed til handling.

Og netop her afsløres det igen, at der er tale om tomme viljes- og handlingsløse ord. Patienterne får ingen behandlingsgaranti. Regeringen kan kun strække sig til at sige: Patienter, I må selv bestemme, hvilken kø I vil vente i. Der er frit valg, bare det bliver på et offentligt sygehus. Så skal vi i regeringen til gengæld nok sørge for at registrere både jer og jeres ventetid.

Det er jo absurd i et velfærdssamfund, at mennesker med livstruende sygdomme bare bliver henvist til at vente på en venteliste, tit oven i købet på ubestemt tid. Alene uvisheden kunne jo gøre selv raske mennesker syge. At behandle syge på den måde kan man simpelt hen ikke være bekendt.

Tryghed med hensyn til, at man kan blive behandlet under sygdom, er en så basal opgave for et samfund, der i øvrigt betragter sig selv som et velfærdssamfund, at den ganske enkelt skal løses.

Det Konservative Folkeparti møder til finanslovforhandlingerne med et krav om, at der bliver indført en decideret behandlingsgaranti. Det er et enkelt, det er et rimeligt, og det er et anstændigt krav.

Hvis et offentligt sygehus ikke kan tilbyde ordentlig behandling inden for en lægeligt forsvarlig tidsperiode, skal patienten tilbydes behandling et andet sted. Det kan være på et andet offentligt sygehus, måske i et andet amt; det kan være på et privat hospital, en privatklinik, eller det kan være i udlandet. Og pointen er: Det offentlige skal betale.

Det koster penge. Javel, men det er vi i Det Konservative Folkeparti altså også parate til at finansiere.

Åbningstalens mundtlige del kunne tyde på, at statsministeren har lyttet til vores forslag og for øjeblikket øver sig på at fordøje det. Foreløbig er statsministeren nået så langt, at han er med på, at der skal opstilles maksimale ventetider for hver enkelt behandlingstype, og han er med på, at det skal ske ud fra lægefaglige vurderinger.

Men statsministeren har endnu ikke fanget, at det skal have en konsekvens, hvis ventetiden ikke bliver overholdt. Lad mig sige det ligeud: Det Konservative Folkeparti helmer ikke, før patienterne har fået en garanti for behandling. Sådan skal det nemlig være i et velfærdssamfund.

Grundlaget for vores velfærdssamfund, kilden til vores alle sammens velfærd er overskud i det private erhvervsliv. Det er virksomhederne, der tjener pengene hjem. Gør de ikke det, er der jo ingen velfærd at dele ud af til nogen. Så enkelt er det. Forkæler vi virksomhederne, forkæler vi os selv. Straffer man dem, straffer man os alle sammen. Sådan er det.

En verdensomspændende økonomisk krise truer lige uden for vores dør. Ja, den er lige på dørmatten, hvor vi falder over den, hvis vi ikke ser os for i tide. Det er, som om regeringen har ét og samme svar, uanset om det går op eller ned med dansk økonomi. Svaret er flere skatter og flere offentlige udgifter. Når det går skidt, skal skatterne stige for at dække hullet i de offentlige finanser, og når det går godt, ja, så skal skatterne stige for at dække hullet på betalingsbalancen.

Det er det samme med de offentlige udgifter. Når det går skidt, skal udgifterne stige for at sætte gang i økonomien. Når det går godt, ja, så skal udgifterne stige, for så har vi så godt råd.

Regeringen har valgt at sætte kikkerten for det blinde øje, mens dansk erhvervsliv har tabt markedsandele uafbrudt lige siden regerings-skiftet i 1993. Regeringens egen prognose, som i går blev offentliggjort i Økonomisk Oversigt, viser, at vores erhvervsliv taber 2½ pct. markedsandele alene i år og yderligere knap 2 pct. til næste år. Det er en dramatisk ændring i regeringens egne forventninger, som indtil nu i forvejen har været hårdt belastet af for lidt realisme.

Betalingsbalancen er nu igen i minus, og de røde tal er store. Hele 10 mia. kr. regner regeringen selv med, at underskuddet vil blive alene i år. Schlüterregeringerne efterlod sig et overskud på godt 30 mia. kr. Det er nu, 5 år efter, sat helt over styr på trods af uafbrudt vækst og international medvind.

Selv om vores virksomheder kæmper med faldende konkurrenceevne, agter regeringen ikke at gøre noget effektivt for at lette erhvervs-vilkårene og konkurrenceevnen. Den marginale selskabsskattensættelse er helt utilstrækkelig i den aktuelle situation. Der er brug for lettelser,